

gehouden en bracht men den jubilaris en den schilder een luisterrijke serenade.

Deze beide episodes uit het nog jonge, maar reeds zoo rijke kunstenaarsleven van De Josselin de Jong, teekenen zijn persoonlijkheid. Op het Bosboomfeest ontmoeten wij hem hulde bewijzende aan een kunstenaar, tegen wien hij opzag als tegen een reus. En in die vereering jegens zijn beroemde tijdgenooten herkent men in hem den echten artist. Het toeval wilde, dat hij tegelijk met Israëls een portret moest schilderen, ieder van een 70-jarigen jubilaris: Israëls van Roelofs, de Josselin de Jong van Stroebel. En toen beide beeltenissen een plaats hadden gekregen in het Haagsch Gemeentemuseum en De Jong dat van Roelofs daar zag hangen, was het hem — zoo luidde gulweg zijn bekentenis — alsof hij een klap in 't gezicht kreeg door de kracht die uit het portret van den ouden meester tot hem sprak.

* * *

Uit de jeugd van vele artisten pleegt men nog al eens aangeteekend te vinden, dat zij met tegenzin van ouders en familie tegen het vak hunner keus te worstelen hadden. Juist het tegendeel bij De Josselin de Jong. Hij heeft van zijn vroegste jeugd naar hartelust kunnen teekenen en op de gemeenteschool te St. Oedenrode bewaart men nog de teekeningen, die hij in zijn prettige schooljaren vervaardigde. Eigenlijk herinnert hij zich geen periode uit zijn leven, dat hij niet geteekend heeft. Zijn vader moedigde die neiging reeds vroeg aan en verraste Pieter op zekeren dag met een zwart schoolteekenbord van respectabele afmetingen, waarop hij zich oefende aan al wat los en vast zijn aandacht trok, vooral aan dieren en menschen. Dat hij schilder zou worden, stond dan ook reeds vroeg als een paal boven water. Trouwens op 16-jarigen leeftijd schilderde Pieter reeds een goed portret in olieverf van zijn vader, zoo goed in 't karakter, dat hij zelf zich nu, na verloop van 19 jaren, verbaast, dit toen reeds geschilderd te hebben.

Hij genoot in die dagen aan de Kon. School van Beeldende Kunsten te 's Hertogenbosch, waar ook Der Kinderen werd opgeleid, het uitstekende onderricht van zijn leermeester P. M. Slager, tot wiens ijverigste en talentvolste leerlingen hij behoorde en die hem den weg wees naar de Antwerpsche Academie, waar Slager zelf tot degelijk kunstenaar was gevormd. Voor dien eersten leermeester heeft hij dan ook steeds een warme vereering blijven gevoelen. Het zal nu eenige jaren geleden zijn, dat De Jong een poos bij den heer Slager kwam logeeren, om na een langen ingespannen arbeid wat rust te nemen. Maar op het atelier greep hij onwillekeurig weer naar teekenmateriaal en een heerlijke gelegenheid vindende op een 12 vierk. meter groot ledig vak aan een der wanden, begon hij een steigerend paard te schetsen en de beweging van dat dier was zoo verbazend realistisch, dat spoedig de eene figuur naast de andere als op het doek gesmeten werd. De compositie groeide tot een wilde fantaisie van Arabieren, die in een dolle furia een Engelsch kamp berennen. Naast het recht overeind steigerend paard ziet men een kerel van zijn paard tuimelen met zoo'n woeste vaart, als vloog hij er af.